

Núm. 72

Any XVIII

Hort de Sant Joan
JULIOL 2002

Els Lluïsos d'Horta

CENTRE
PARROQUIAL
D'HORTA

MEMBRE DE LA COORDINADORA D'ENTITATS D'HORTA

Festes extres de Sant Lluís	2
El nostre Consiliari	3
Sant Lluís	3
Secció fotogràfica	4
Le Bon Gourmet	4
Esbart Folklòric d'Horta	5
Vocallà d'Animació Infantil	6
Necrològiques	8
Notícies	8
Excursionisme	9
Racó Infantil	12
Teatre	13
Entrevista	14
Aquest món tan nostre	16
El soci escriu	17
El racó dels Lluïsos	18
Escacs	18
Tennis Tula	18

SALUT

- Urgències Mèdiques: 061
- Servei Català de la Salut: 93 403 85 85
- Sanitat Respon: 902 111 444 (24 hores del dia)
- Coordinadors d'Usuaris de la Sanitat: 93 302 41 38

INFORMACIÓ GENERAL

- Atenció Ciutadana: 012
- Departament de Benestar Social: 900 300 500
- Imerso: 91 363 89 09
- Informació Municipal: 010
- Informació Telefònica: 1003
- Telèfon d'Atenció al Consumidor: 012
Resol dubtes, qüestions... i al mateix
temps atén reclamacions dels
consumidors

CENTRE PARROQUIAL D'HORTA

Feliu i Codina, 7 i 9

08031 Barcelona

Tel. 93 427 73 27

e-mail:

info@lluïsohorta.org

<http://www.lluïsohorta.org>

FESTES EXTRES DE SANT LLUÍS

Com cada any, celebrem d'una manera especial la Festa de Sant Lluís. Dediquem més de mig mes a celebrar-la degudament.

Hi ha exposició de Manualitats (quina traça, aquestes dones!) i de fotografia. Hi ha el concurs de diapositives, hi ha sardanes, la festa al carrer que es va haver de suspendre per culpa de la pluja. La vam celebrar el dia de Sant Lluís tot incloent la botifarrada, les mongetes i els músics que van cantar molt bé després de tres quarts d'hora de batallar amb els cables elèctrics que els fallaven... Els artistes de la comèdia *Mary Poppins* van ajudar a menjar mongetes i botifarres, que n'hi havia per a doscents comensals, i de botifarres només en sobrenen dotze!

Vàrem anar a l'església i celebràrem l'Eucaristia en honor del Sant, tot pregant pels presents i pels absents, pels vius i pels morts.

També vàrem fer un dinar de socis molt concorregut i amenitzat amb el partit de futbol Espanya - Irlanda, que va guanyar Espanya per penals, per alegria d'uns i enrabada d'altres.

Deses representacions de l'obra *Mary Poppins* amb un ple d'espectadors el diumenge, dalt i baix, com feia anys que no es veia!

I per acabar-ho d'arrodonir, tenim la visita de l'Alcalde de Barcelona, senyor Clos, el dia 18 a la tarda. Estava fent una visita a Horta i les seves Entitats. L'acompanyaven tota la Plana Major de l'Ajuntament d'Horta Guinardó.

Ha estat una bona cloenda de les nostres festes. Gràcies, senyor Alcalde, per la seva visita.

Un soci que sempre hi és

Visita de l'Alcalde Sr. Clos als Lluïsos
(Foto: Dora Serra)

Creure en la vida

Fa pocs dies, llegint en un quadern de *Crisianisme i Justícia*, un article del P. Josep Vives S.J. que es titula «Com a la M^a. Àngels qu'ens començat a sentir-se atans, vaig trobar una anècdota sobre Manuel Azahà, el que fou president de la República Espanyola. Diu que en els darrers dies de la seva vida va rebre, durant el seu exili al sud de França, la visita del bisbe de Tarbes. El President, mirant cap endre i ponderant el fracàs de la seva gestió política, estava moralment enfonsat i havia deixat de tenir confiança i il·lusió en res. Diuen que llavors, el bisbe li repetia amb insistència: «Confessa'm que restes cec en aquesta vida, perquè jo hi pugui dir que es pot creure en l'altre».

Penso que aquestes paraules tenen avui un profund significat per a moltes persones perplexes, decebudes, indiferents o contràries a la religió o a la fe. És possible que avui, en el nostre món, molts, posseïen perquè la vida els ha colpejat molt durament, no puguin arribar a Déu perquè no es posen en disposició d'estimar, d'afirmar amb prou força i fins a la fi, la realitat d'aquest món i llur pròpia existència en ell. Aquell qui es resigna a admetre que el món o la seva pròpia vida no són més que una suma d'il·lusions i contrasentits, difícilment arribarà a admetre Déu.

Però, per altra banda, sense admetre Déu, podem afirmar que la pròpia vida i l'existència del món tenen un sentit ple i total? S'ha de dir que «només el qui cerca Déu, troba Déu», és a dir, que admetre Déu és un acte de llibertat; es requereix una opció personal prèvia i subjectiva per la plenitud, per la totalitat, pel sentit absolutament suficient, per tal de poder arribar a Déu com a fonament absolut de tota la realitat. I aquesta és una opció raonable: aquí hi soc jo, aquí es troba això que anomeno el món. I tot això, o té una raó de ser veritable i real, o fonament real, o bé caldrà dir que tot és en última instància, infundat, intel·ligible i, doncs, afectat d'una terrible malaltia d'irrealitat.

Per això és molt difícil que pugui haver-hi «atusos» veritablement lúcids i conseqüents amb llur ateisme, ja que aquell qui creu en la vida no pot deixar d'afirmar, si no és mitjançant un malabarisme mental, que tot el que existeix no té cap fonament últim, una raó o un principi que expliqui què, de fet, existeix aquest tipus de realitat, i no, més aviat, el no-res absolut. I aquest és un punt d'arrencada que ens permet començar a emprendre el camí vers Déu, a buscar «el nostre de Déu». Però aquesta és una altra qüestió. Jo, avui, em quedaria en la importància del punt de partida: Creure en la vida i estimar la vida.

* Mateu Terrats

Sant Lluís

Tots sabem que Sant Lluís és el Patró del nostre Centre i que celebrem festes extres en el seu honor. Però sabem qui fou Sant Lluís?

Lluís Gonzaga va néixer a Castiglione delle Stiviere, Màntua (actualment un país d'Itàlia que en aquell moment encara no era una nació) el 1540.

Era fill de Ferdinando Gonzaga, marquès de Castiglione. (Vet aquí perquè el veiem amb vestits de la noblesa d'aquell temps, en aquest retrat!)

Als 15 anys ja volia ingressar a la Companyia de Jesús perquè desitjava ser missioner, però el seu pare s'hi oposà. S'hagué d'esperar dos anys i demostrar la seva constància en la petició.

El jove era de caràcter apassionat, volia anar pel món a convertir la humanitat al catolicisme, tal com feia Francesc Xavier. No va poder fer realitat el seu somni perquè va morir als 23 anys a Roma, en el moment que una cruel pesta infectava la ciutat. Ell anava d'un malalt a l'altre, atenent-los, consolant-los i acompanyant-los a morir en pau. Se li va encomanar la malaltia i va ser un més dels empestats!

Va ser canonitzat l'any 1726 i la seva festa sempre s'ha celebrat el dia 21 de juny. És venerat com a patró de la joventut als Països Catalans. En la seva memòria es fundaren per les parròquies, a finals del segle dinou, associacions amb el nom de Lluïsos. Encara en resten moltes, una d'elles la nostra.

Ara us explicarem on hem pogut aconseguir aquesta fotografia d'un Sant Lluís sense hàbit.

A Badalona hi ha el castell de Godmar que té més de 1000 anys d'història. Sembla ser que aquestes terres pertanyerent al bisbe Godmar segon de Girona, una figura clau en la història de Catalunya. El castell té una torre anomenada del duc de Solferino, una senyorial construcció d'aquell entorn, on s'havien refugiat els vilatans durant l'ocupació musulmana en les campanyes d'Almansur, que va obligar a evacuar la població d'aquesta vila. Aquest castell fa 600 anys que pertany a

la mateixa família, en la qual destaquen títols de Ducs, de Comtes... i un avantpassat que era de la família Gonzaga (el nostre Lluís). Els propietaris tenen aquesta bonica imatge del nostre Sant Patró sobre l'altar de la capella particular del castell.

Des d'ara, es com si fos una mica nostra.

Dora Serra

Castell de Godmar, a Badalona, imatge de St. Lluís Gonzaga 2001. (Foto: Dora Serra)

Passi de diapositives de Dora Serra

Suïssa

El passat 20 d'abril la nostra sòcia Dora Serra va passar-nos una col·lecció de diapositives de la Suïssa de veritat, volem dir, del país en general, desconegut pels turistes: les seves granges, els seus conreus, la seva vida de petites comunitats confederades, molt ben organitzades, que celebren festes quan les vaques han d'anar a pasturar a l'alta muntanya perquè el bon temps arriba, que fan una fira de cavalls que tot un poble s'ocupa de preparar perquè l'organització no falli, que celebra la seva festa nacional l'1 d'agost i fa fogueres per tot, com nosaltres fem per Sant Joan, i fins tira coets i petards, prudentment, sense gran espectre perquè no sigui trencada la pau que sembla regnar entre tota la natura. Vam veure les grans muntanyes que tenen noms de Monjo, de Jove, de Donzella, i vam seguir les algües del riu que els pertany del tot; l'Aare que neix a Suïssa i mor en barrejar-se amb el gran riu Rin, abans d'abandonar el seu país. Vam contemplar totes les fonts que ornem

Berna, la primera capital i vam veure com van a la «platja» els seus vilatans. Tot això i més detalls que la Dora ens va saber transmetre, van fer que la vetllada fos agradable. Per arrodonir-ho, vam fer tots plegats un sopar de pa amb tomàquet que en Xavier del bar s'encarregà de preparar i la vetllada es va allargar fins a mitja nit.

Esperem poder repetir l'experiència amb noves diapositives dels nostres socis, almenys una vegada al mes.

XXX CONCERS DE DIAPOSITIVES

Vendràcie emès el 2/8/2002

Obres presentades: 187, de 63 autors.

Obres acceptades: 187

Premi d'Honor: títols Misiel 1, 2, 3. Col·lecció de

MIQUEL PARRERO MENDEZ, de Barcelona

Primer Premi: títol Mushúla 3.

VICENTE PEREZ BELDA D'ALICANTE

Segon Premi: títol Tòw 1.

ANTONI GUASCH GINER de Barcelona

Tercer Premi: títol Homer 3.

JOSÉ J. MANSO ALFARIZ de Logroño

Classificació Social

Primer Premi: títol Paisatge 2.

GARME BALLESTER I PIQUE

Segon Premi: títol Homer 3.

JAUME CABINAI I SERRET

Jurats qualificadors del Concurs

PERE MARRUGAT I GARDI,

de l'Agrupació Fotogràfica de Girona

DOMÈNEC ROCA I TUGAS

de l'Agrupació Fotogràfica de Vilanova

RAMON VILALES I SENSADA

de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya

Felicitats als guanyadors!

Grup Fotogràfic d'Horta

30è Concurs Nacional de Diapositives.
El Jurat deliberant 2/08/2002. (Foto: Dora Serra)

LE BON GOURMET

Un gran èxit, la Segona Mostra Gastronòmica! Ens hem apuntat un altre «tanyo», com diuen els de la Vocabla d'Animació Infantil.

Mireu si ha estat exitosa aquesta Mostra, que hem hagut d'ampliar les racions de cada plat a fi de complaure a uns quants més dels nostres socis que volien venir a dinar i a donar el vis-i-plau a cuineres i cuiners.

Mireu que en som, d'exerçis, tots plegats! Bona cuina, bona presentació i immillorable ambient! Què més volem?

Sí! Volem continuar oferint l'oportunitat als aficionats als fogons perquè l'any que ve puguin tornar a celebrar la diada gastronòmica amb nous plats i amb nous personatges.

I no solament l'any que ve, sinó l'altre, i l'altre, i l'altre...

Xef Pierre Man-Dukaïre

Aquí teniu a la plantilla de cuineres i cuiners, al complet.
(Foto: Dora Serra)

Roda d'Esbarts

El dia 28/4/2002 el Grup Preparatori del nostre Esbart va anar al Polisportiu de Premià de Dalt, dins d'un dels intercanvis habituals de la Roda d'Esbarts. Com sempre, vam fruit dels infants i va ser, especialment emocionant un «Ball de la Civada» que fan fer alhora tots els grups assistents aquell dia, sense assaig previ.

El dia 2 de juny va ser la Cloenda de la Roda d'Esbarts en el Col·legi del Sagrat Cor del Poble Sec.

Finalment, les nenes (no tenim ni un nen!) del Preparatori van acomiadar-se en una petita festa, el dijous dia 13 de juny.

Esperem retrobar-nos l'any que ve, amb tantes ganes com aquest any.

Esbart Dansaire, Grup Preparatori.

Festival de Primavera (9/6/2002)

He seguit tot el festival de l'Esbart d'aquest final de curs. Hi eren tots, des dels més menuts als més grans: nens, fills, pares i avis. S'hi han lluitat. Sempre s'hi llueixen, és ben cert. Tenen cura del vestuari d'una manera especial; i en un escenari, els vestits són molt importants perquè ressalten la coreografia. Si a més, els balladors van a l'unison, la cosa queda perfecta.

Jo no sóc qui per a fer una crítica tècnica, perquè no hi entenc gaire. Ara bé, sí que puc dir que m'ha agradat o que m'ha cridat l'atenció. Per exemple, m'ha agradat veure alguns ballets dramatitzats, com és el cas de la Fantasia de Sant Ferriol que han interpretat força bé el grup infantil, i m'he divertit molt veient els més petits, sobretot en el Ball de l'Indi, que cada parella tenia una actuació personificada. Estaven tan concentrats i amb les cares vermelles per l'esforç que ens han guanyat el cor a tots.

També m'han agradat força els juvenils, els que estan suplint aquell magnífic cos de dansa de fa uns

anys i que, molt aviat seran els d'ara, els que podran portar aquest nom destacat, perquè ja els falta poc per arribar a l'altura dels seus companys.

I què volem que us digui del grup de Pares? Que tenen elegància, bones taules, bon ritme i força energica. Que estan fets uns «pollo»! Admiro, sobretot la lleugeresa del veterà Penalba, que malgrat la «panxeta» té una agilitat envejable! Quin senyor feudal ens ha presentat! És natural que totes les fadrines es rendeixin davant dels seus encantats! Vigila, senyora Penalba, vigila! (Es broma, eh!)

Com a colofó de festa hem vist l'Esbart Sant Jordi del Foment Martinenc que ens han fet tremolar d'emoció amb la seva magnífica interpretació d'Aires de la Terra Alta.

En resum: una bona festa de final de curs!

Dora Serra

L'Esbart Sant Jordi del Foment Martinenc balla als Lluisos en el Festival de Primavera (Foto: Dora Serra)

Grup preparatori al Polisportiu de Premià de Dalt

El Rossinyol, de Hans Christian Andersen

El diumenge 21 d'abril del 2002, els de la Vocalia finalitzem la temporada de titelles. Aquest cop toca als de la Factoria Papatote, que representem, amb ombres xineses, el famós conte d'Andersen. Com sempre, cap a les deu els titellaires ja són a les portes dels Llulons, en Francès; els està esperant. Un cop descarregat tot el material, van muntant l'escenari. A les onze ja hi som els de la Vocalia, disposats a vendre totes les entrades que puguem. A les dotze comencem l'espectacle. Els actors ens expliquen la història d'un emperador de la

Xina al qual li agraden molt la música i les joguines. Els músics van passant i la història arriba al final amb el rossinyol cantant. Ha estat una bona temporada de titelles al nostre teatre i els de la Vocalia n'estem molt satisfets. Ara els mesos que venen, com que comença el bon temps, —vist els dies de maig, això hauria d'anar entre cometes—, el públic en general s'estima més sortir al camp o a la platja que tancar-se en un teatre. Per això nosaltres aprofitem per recarregar les piles i preparar les futures activitats per als menuts de la casa. Sembla ser que la temporada que ve podrem començar el mes d'octubre. Esperem que sigui així.

Pere Solé i Serra

Sortida familiar a la Mola

Dissabte 14 d'abril del 2002

Després d'un primer ajornament per la pluja, el passat 14 d'abril vàrem fer la segona sortida familiar d'aquest curs, aquest cop al Parc Natural de Sant Llorenç. Novament el temps no ens volia acompanyar. Amenaçava pluja, però aquest cop vàvem decidit que si plovia ens quedaríem a Terrassa fent una visita cultural.

A les 9:00 h. d'un diumenge ben ennuvolat vam quedar amb els cotxes a l'aparcament del Meiland, un total de 18 persones. Vàrem marxar cap a Terrassa, semblava que el dia volgués aclarir i des d'allà vàrem anar fins al Coll d'Estenalles on deixàrem els cotxes. Després de visitar el punt d'informació del Parc Natural de Sant Llorenç i amb la confiança que el dia se'n aguantés ens posàrem a caminar. Tornava a estar ben núvol. Com sempre tots els nens i nenes que varen venir tenien pressa i varen marcar un bon ritme des del principi. Durant el trajecte, i a causa de les pluges que hi havia hagut aquells dies, ens anàvem trobant petits salts d'aigua, rierols, bassals, etc., que feien que la travessa dels mateixos es convertís en tota una aventura: a veure qui saltava més, o qui acabava més xop.

No vàrem veure gaire paisatge ja que a poc a poc la boira i els núvols ens anaven tapant, però nosaltres

seguíem amb el camí. Al cap d'uns 45 minuts vàrem arribar al Coll d'Eres, ens vàrem aturar per fer un mos i agafar forces, ja que des d'allà vàvem de començar la pujada a la Mola. Després d'unes quantes fotografies, i sense poder-nos assegurar per l'excés de fang, decidim no pujar i tornar cap als cotxes. Just quan ens faltaven uns 100 metres per arribar se'ns va posar a ploure: cap problema, ja hi èrem. Per no modificar els plans i amb una part del dia per endavant, decidim anar a Terrassa al Parc de Vallparadis (un antic torrent d'uns 3 km. urbanitzat com a zona verda) i dinar allà. Un cop vàrem aparcar tots els cotxes, ens posem a caminar i se'ns posa a ploure, no hi ha dubte: la pluja ens persegueix. Nosaltres seguim amb el projecte inicial, després d'un segon intent no desfalloim: volem dinar tots junts. Finalment acabem l'excursió a l'Hospital de Terrassa, però no per lesió, sinó perquè el Joan Enric hi treballa i ens aconseguíem una bona taula i un lloc aixoplugat per dinar i acabar bé la sortida.

Aquest cop no vàrem poder fer joos a l'aire lliure ni veure grans paisatges, però ens ho van passar bé acompanyats, així sí, per la pluja. Ara fins la propera sortida de finals de juny.

Sortida familiar a Bellver de Cerdanya

29 i 30 de juny del 2002

L'última sortida programada d'aquest curs de la VAI era a l'Hostatge d'Alta Montanya Pasturra a Vallter 2000. Portàvem mesos preparant-la però quan faltaven menys de 48 h. els propietaris de l'hostatge telefonen per dir que no hi podem anar ja que el personal estava afectat per la «salmonella» provocada per les coques de Sant Joan de Torroella de Montgrí.

Després d'una jornada maratoniana plena de trucades a cases de colònies, buscant alternatives, finalment a les 21:00 h. del dijous, trobem una casa de colònies a Bellver de Cerdanya: Aula de Natura Cortarbu. Seguim utilitzant el telèfon, per informar a tots els inscrits a la sortida, dels canvis que hi ha hagut i que el lloc de trobada serà a l'àrea de servei que hi ha passat el Túnel del Cadí a les 12:00 h.

Dissabte 29 de juny comença la sortida de Barcelona i poc a poc va arribant tothom al punt de trobada, però cap a les 11:30 ens telefona la Núria —sort dels telèfons mòbils!— per dir-nos que té el cotxe espallat abans de

Grup de caminadors Parc Natural de Sant Llorenç
14/04/2002

Berga, al km.90. Localitzem cotxes que encara haguessin de passar per aquest punt i recullen la Clara i la Marta. La Núria, en Toni i la Laura esperen el RACC. A les 12:15 ens dirigim tota la comitiva cap a la casa, després de fer algun tomb innecessari i finalment trobem l'Aula de Natura Cortariu. Ens instal·lem i esperem la Núria que ja ens ha dit que l'avaria del cotxe era una falsa alarma. El temps poc a poc es va tapant, i quan després de dinar decidim anar a fer una excursió es posa a ploure, o més ben dit, a diluïvar. Ens tanquem dins la casa en una sala que hi ha al costat de l'habitació, disposats a passar l'estona. Primer de tot, regalem a tots els nens la samarreta de la Vokalía (són aquells que han participat a més activitats de les que hem organitzat, però encara ens queda alguna samarreta per regalar), després organitzem jocs: endevinalles amb mimica per equips (acaba amb discussió entre els equips), el telefeon, i, finalment, l'opció de dibuixar i pintar relaxa l'ambient.

Cap a les 19:00 deixa de ploure i ràpidament aplofitem per fer un tomb, tot està ben xop, fa fresca, però no ens importa. Durant la sortida arriba l'Anna i ja hi som tots, 17 nens i 18 adults, un total de 35. Després anem a la casa, uns busquen bolets, altres animalons i la resta juguem a l'aranya, a pilota, etc.

Després de sopar comença la retirada dels més menuts, la resta sortim a fer una petita excursió nocturna i ens tornem a trobar tots a la sala annexa a l'habitació, fem un petit respopó i cap a les 12 retirada general. A poc a poc la nit es va animant amb algun que altre ronc, però els companys de la casa al pis de sota (16 nois que fan un acomiadament de solter) no tenen previst dormir, i tampoc deixar dormir... Finalment es fa de dia, sembla que vulgui fer sol.

Diumenge 30 de juny a les 7:00 es comencen a despertar els primers, i a poc a poc tothom es va aixecant. Després de recollir les coses i comentar la nit que hem passat amb els veïns de casa, esmorzem i cap a les 10:00 sortim amb els cotxes cap a Meranges. A les 11:00 arribem a l'aparcarament i després de pagar l'import de 2 euros per cotxe per aparcar, ens abraçuem i comencem

Llac de Malniu Meranges 30/06/2002
(Foto Núria Fomí)

l'expedició cap a l'estany de Malniu. En uns 25 minuts els primers de la colla arribem al llac, la resta a poc a poc, en grups, va assolint la fita, fins i tot els més petits. Durant el trajecte ens amenaça la pluja, les boires, però cap a les 13:00 h. arribem un altre cop al cotxe. Tornem a la casa de colònies i amb algun que altre mareig —i les seves conseqüències— finalment dinem, fem sobretaula mentre tota la colla de nens juguen per fora. Cap a les 16:00 comencem els retorns cap a Barcelona.

És ben cert, que la nova activitat d'enguany de la Vokalía d'Animació Infantil, les sortides familiars, no han començat amb bon peu, i no han estat beneficiades pel temps ni per altres elements aliens a la nostra voluntat, però l'important és que ens ho hem passat bé, tothom ha disfrutat, i tots tenim ganes de repetir-ho. Bon estiu!!

Isabel Coma i Campmany

Els cuiners infantils. (Foto: Dora Serra)

II Taller de Cuina Infantil

El dissabte quatre de maig, un dia abans de la segona mostra gastronòmica, els ésselsbrats de la VAI tornarem a fer-la grossa amb un taller de cuina on els petits de la casa, guiats per les sàvies directrius de l'Anna, la Mercè, la Montserrat, la Núria i la Bel, amassaren farina, ous i sucre fins a aconseguir uns impressionants pastissos, que l'art de la nova tecnologia (els microones) ens deixaren assaborir en qüestió de pocs minuts. Tot i el complicat procés d'elaboració, els pastissos sortiren força bé tenint en compte l'estel de manetes que volien remenar la pasta. Mentre els petits amassaven, els grans preparàvem una mica de xocolata desfeta. Un cop al punt i refredada, procedirem al joc de sucocar melindros i donar-n'hi al contrari amb els ulls tapats, les petites cares varen acabar marrons de tanta xocolata, per a que els progenitors no s'enfadessin, posàrem uns bons davantals als petits perquè no s'embrutessin. Així, tot jugant i herenant, arribà l'hora de recollir, tot deixant preparada la sala polivalent per la mostra del diumenge.

Pere Solé i Serra

Maria Sabadell i Pinós

El dia 29/4/2002 ens deixava la Maria. Una embòlia la va deixar en coma i, dies després es millorà una mica però ja no va tornar a parlar. Potser ens entenia, però no hi havia comunicació. Cinc setmanes de malaltia i el salt definitiu a l'Eternitat.

Era una persona molt sociable i sempre tenia paraules amables per a tothom. Va disfrutar de les excursions que, malgrat costar-li caminar, no se'n perdia ni una.

Vídua des de feia 20 anys, ha tingut cura del seu únic fill i hi ha conviscut juntament amb la nora, la Núria Serra i els dos nòs: Oriol i Emma. A tots ells donem el més sentit pèssim.

Mossèn Francesc Camprubí i Alemany

A l'edat de 86 anys ens ha deixat Mn. Francesc Camprubí i Alemany, canonge emèrit de la catedral barcelonina i estimat amic. Nascut a Barcelona el 1916, va rebre l'ordenació sacerdotal el 1940. Seguidament fou destinat administrador de la veïna tenència de Sant Francesc Xavier, continuant com a primer rector tota la dècada dels quaranta.

La seva entrega va ser total. En plena plaça de Sant Francesc Xavier atenia a quants se li acostaven per demanar-li consell, ajuda o consol, i treballà incansablement per resoldre tots els problemes de pobresa que se li presentaven.

Durant aquella dècada, mossèn Camprubí donà diverses conferències al nostre Centre Parroquial. Però el record més simpàtic i digne d'agraïment que serem, els pocs que quedem, és de l'acíe de germanor i fraternitat amb què ens va obsequiar al campament de la joventut d'Acció Catòlica del Centre, el juliol del 1946, prop de Riells del Fai. Fou un company més que participava en les feines de la cuina, premia el bany amb nosaltres al gorg del Tínes, essent també un valuós director espiritual. Com recordo aquelles dotzes serrades, després del Rosari, al voltant del foc, en la fosca de la nit!

Sortint de missa de l'Església de Riells 1946
(Foto: Casademont)

Doctor Francesc Camprubí i Alemany: canonge emèrit de la catedral barcelonina, doctorat al Pontifici Institut Arqueològic de Roma, doctorat en Filosofia i Història de l'Art a la Universitat de Munic, ex-professor del Seminari, ex-professor de l'Escola Massana i de l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi, col·leccionista de pessebres i d'art nadalenc d'arreu del món que heu cedit al Temple del Sagrat Cor del Tibidabo, ex-rector de Sant Francesc Xavier, amic del Centre Parroquial, company inoblidable de la joventut de Riells... descansau en pau i sigueu-nos valedor davant del Pare. Gràcies, mossèn Camprubí.

Pere Solé i Sans

NOTÍCIES

35a trobada de Corals Infantils de Catalunya al Palau Sant Jordi, 12/5/2002 Any Jacint Verdaguer

Resulta que entre els 4000 nens i nenes que hi havia al Palau Sant Jordi cantant, aquest passat 12 de maig, dues noies eren sòcies dels Lluïsos. La frista, per tant, ens portava una mica i en volem parlar perquè participem del nostre entusiasme i la nostra emoció viscuda durant l'acte.

Cada cinc anys se celebra una trobada de Corals que organitza el SCIC (Secretariat de Corals Infantils de Catalunya), i es presenta al palau una cantata sobre un tema epic del nostre País. A la trentena trobada presentem la cantata El Timbaler del Bruc; aquest any, en honor i recordatori al nostre il·lustre poeta Jacint Verdaguer, el tema és l'Atlàntida, que l'escriptor Miquel Desclot ha versificat en forma de faula amb el títol de Transatlàntida. Us en farem un resum.

La protagonista és una formiga molt lletrada que coneix les aventures dels herois mítics com Tírant i Carmesina, el comte Roland, Aquil·les i Hèctor, Tristany i Isolda, Romeu i Julieta... Un dia la formiga lletrada troba un llibre del nostre poeta Jacint Verdaguer i llegeix el seu poema de l'Atlàntida. S'entusiasma i vol fer el viatge, com un noi Cristòfor Colom...

Quatre mil veus infantils entonen el pròleg: *Una història a conarrem, del destí d'una formiga, que era negra com la nit i desperta com el dia...*

(Se'ns ha demanat no interrompre la cantata amb aplaudiments després de cada vers, sinó, esperar fins al final: cantada, recital; cantada, recital...) les 15.000 persones que quasi omplien el Palau restem silencioses, un silenci d'aquells que es poden mastegar...)

La formiga s'embarca en el gran viatge a través d'un espès bosc (que no és altra cosa que un camp de bledes i enciams), passa després un desert ple d'estranys pals rossos (que és un camp de blat segat, amb

el rosioll tendre...) Parla amb un cargol, amb una llagosta (els nens van cantant les seves balades)... S'entrebanca amb les columnes d'Hèrcules per on el gran gegant es vol fer pas a cops de mall (un pàgès obrint un requèrol amb l'aiçada).

I els cantaires tornen a refilar: *Vall d'Aran a Amèrica, terra barbàrica...* I més endavant: *Hèrcules s'entransca, ne peix a canin cim...*

I ja arriba al gran oceà que traspasarà dalt d'una palla i una papallona obrirà les ales per fer de vela... i el mar s'encabrira... (Les 4000 veus infantils ens parlaran dels monstres marins i es balancejaran, com si fossin onades... uns monstres que en realitat són una colla de caps grossos juganers...) Per fi la papallona cridarà: Terra! El desembarc i l'acollida per una formiga roja, tal com s'escava en terres americanes... Parlamenten i oh, sorpresa! Descobrimen que la gran travessa ha estat anar de la Vinya Grossa a la Vinya Petita i travessar el safareig!

Parlant, parlant arriben a la conclusió, meravel·lades i somnoloses, que a la millor el món no és pas tan gros com sembla minat de ran de terra. Potser vist de més enlaire...

El cant final és tot una «moralitat»:

Una flor és una casa luxosa per al cuc delicat; un lleó és un gatet de joguina i una mosca un gegant. Un pomer és un eixam de planetes orbitant lentament, on la vida batuga en silenci tot guardant-ne el secret. L'oceà és un abisme insondable i una gota en un got; una estrella és un punt en el negre i una aurora de foc.

I així acaba la cantata! Podeu imaginar els aplaudiments de quinze mil persones entusiasmades! Allò era com un xàfec d'aquells que l'aigua cau a galledes, sense fer cap mal a la Natura!

Quan es va ferit el silenci hi ha més parlaments i es nomenen totes les corals (118) perquè un representant de cadascuna recalli un obsequi recordatori.

Encara no s'ha acabat. Falta la cloenda! L'himne del nostre País: *Els Segadors!*

Suposo que no costa imaginar com sonaren les veus de quasi vint mil persones, dempeus, entonant el: *Bon cop de folc, defensors de la Terra!*

Cada vegada que ho recordo se'm posa la pell de gallina!

Dora Serra

Sortida a la Vall d'Aran. Lès

Ja fa dies que els homes del temps ens diuen que plourà, i nosaltres diem aquella frase tan repetidament assolit

Avui, dia 9 d'abril els turistes dels Lluïsos sortim d'Horta per anar a passar uns dies a la Vall d'Aran. No plou! Posem la direcció fins a Os de Balaguer on esmorzem i aprofitem per fer la primera visita turística al Monestir de la Mare de Déu de les Avellanes que té una llarga història. Va començar en època del Romànic, es va engrandir en època del Gòtic i avui dia té una part de construcció Moderna. No us atabaleu amb les seves històries particulars. Ens les guardem per a nosaltres, els turistes afortunats del viatge.

Presentació del llibre "Records d'Escola. Alumnes dels anys Trenta"

La nostra sòcia Dora Serra ha presentat a la sala del Centre Matas i Kamis, un original llibre que recull les vivències de 47 condeixebles de l'Escola Herremengildo Giner de los Ríos, que va ser la primera en inaugurar-se l'any 1931 en proclamar-se la República Espanyola, a la ciutat de Barcelona. Aquesta escola va funcionar amb els mètodes més avançats que en aquells moments es coneixien a Europa. Les vivències de la colla d'alumnes en són un preuat testimoni.

La Consellera de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, districte Horta Guinardó, senyora Montserrat Soler, n'ha fet la presentació i ha aportat la seva particular vivència del moment que va descobrir la personalitat de Giner de los Ríos, durant la seva estada a París, ja que durant tota la llarga època obscurantista que hem suportat al país amb la didactura, no solament ens van privar del dret a parlar la nostra llengua, sinó que van intentar esborrar-nos la història. Uns personatges eliminats del mapa van ser els germans Giner de los Ríos, dels quals en fa referència l'Enciclopèdia Catalana, ja des de la seva primera edició.

L'acte va acabar amb un berenar per a tots els antics alumnes, aquells nens i nenes dels anys Trenta.

Toni

Montserrat Soler, (Consellera de Cultura) i la nostra sòcia Dora Serra. (Foto: Pere Solé)

EXCURSIONISME

Quan arribem al túnel de Viella ja hem contemplat un paisatge ple de neu, cosa que ens alegra la vista. Arribem a Lès i cuïta corrents, a dinar que s'ha fet tard! A la tarda, a descansar.

Dia 10, dimecres = Plou, però plou poc. No ens desanimem i comencem les excursions. La boira i la neu ens priven d'arribar a Superbagnères. Ens quedem a Luchon, on fem un recorregut amb trenet i podem admirar un gran llac i els edificis de balnearis. Continuem cap a la Vall de Lis per veure la cascada (n'hi ha per tot, de cascades). Dinar a la Residència de Lès i a la tarda a Viella.

Dia 11, dijous = Visita a la Catedral de Saint Bertrand de Comingses, França. Ens ha fallat la guia. Sort que ens havien repartit uns fulletins amb força

explicació del lloc que ens ajuden a assabentar-nos bé de l'arquitectura i la història d'aquesta catedral. Després anem a Sant Gaudens on a més de veure l'església (sempre són les esglésies les obres més impactants) visitem el mercat, que té un atractiu especial en cada poble. Tornem a Lés a dinar i a la tarda, el mal temps ens obliga a quedar-nos quietes. Deixarem que plougui.

Dia 12, divendres = Sorpresa! Totes les muntanyes nevades! Ens abriguem bé i continuem fent el turista per una carretera neta i ben cuidada. Cautareis. Quina bellesa! El verd dels arbres, els salts d'aigua, la neu, la panoràmica! Les nostres càmeres fotogràfiques no paren! Ara tenim una bona pujada i bastant fred, però val la pena fer un esforç i arribar fins al Pont d'Espanya, que no sempre es pot gaudir d'aquestes meravelloses vistes. Anem a dinar a Lourdes. Abans però visitem el Temple i la Verge. Tot i conèixer el lloc i emutar-te una mica per tant de comerç, no deixa d'impressionar el veure tanta devoció i tanta gent de totes les races! Hem fet un recorregut amb trenet i hem conegut una mica més el poble de Lourdes.

Dia 13, dissabte = Anem amb jeeps cap al Port de la Bonaigua, Esterri i no a Beret perquè hi ha perill d'allaus. També fem una visita al poble de Son. I prou! Cap a dinar a Lés.

Dia 14, diumenge = Avui anem a Salarú. Una guia ens acompanya i ens explica històries. Ens fa adonar que davant de l'altar de l'Església hi ha una reixa feta en part per llances que foren trobades als boscos i que pertanyien als soldats que lluitaren en temps remots a la famosa Batalla de Salarú. (Fa força fred!) Visita a Arties i contemplació dels ossos que són enormes. Sort que estaven protegits per una doble reixa! A la tarda, ben abrigats, cap a Vilamós. Volem veure el salt d'aigua de Pix però hi ha hagut un desprendiment de terres que ens barren el pas. Ens quedem a Vilac on passem part de la tarda. Tornada a Lés per assistir a la Missa.

Dia 15, dilluns = Algúes Tortes! Un altre bé de Déu. Hem trepitjat neu i ens ha acompanyat el sol! El cor s'exemplifica davant aquestes meravelles de la Natura! No hi ha paraules per a descriure les sensacions d'èxtasi que desvetllen aquests paisatges! S'hi ha de venir! Cadascú que contempli, que gaudeixi! Una visita a Bossost a la tarda i, cap a preparar maletes!

Dia 16, dimarts = Després d'esmorzar, comencem el viatge de retorn. Dinar a Pont de Muntanyana. Arribem a Horta a bona hora: tres quarts de vuit del vespre!

Fins ben aviat! Guardarem un molt bon record d'aquestes mini vacances!

Pilar Martí

Excursió a la Vall d'Aran. El grup davant l'església de Salarú
(Foto: Josep Paigbó)

Anada a València 18 / 19 / 20 de maig de 2002

Que de pressa passa el temps, i també nosaltres! Cal aprofitar-lo bé i fer, sempre que puguem, algunes escapades, com per exemple anar a València. Sí, sí, anem al país de les taronges!

Molt puntualment, a dos quarts de set del matí ja som davant de l'església d'Horta per pujar a l'autocar. No parem fins l'hora d'esmorzar i poca estona, ja que ens queda molt de camí encara.

Primera visita: Sagunt. Les runes del castell, el teatre romà (l'última que no ens posin algun petit vehicle per a fer aquest camí tan costerut!)

Ara, directe fins a València. Dinar (portàvem una gana!) A la tarda una guia ens acompanya a visitar la ciutat i ens explica detalladament tot allò que anem veient i també la seva història. València havia estat murallada. Encara podem contemplar una de les antigues portes, la nomenada El Serrano. L'edifici més

emblemàtic és El Miquelet, el campanar gòtic de la catedral de 50,85 m d'alçada. Una de les dotze campanes, la que toca les hores, fou beneïda el dia de Sant

Es excursionistes del CPH "ocupen" l'Albufera de València (Foto: Jaume Puig)

El nou Museu de les Ciències de l'arquitecte Calatrava, València (Foto: Josep Puigbo)

Miquel de l'any 1518, la basílica de Nostra Senyora dels Desemparats fou construïda el segle XVII sobre restes d'altres esglésies i mesquites romànica, visigòtica i àrab. L'altar de la Verge està tan ple de flors que ja no hi cap ni una mosca! Quan se celebren comunions o casaments, fan sonar una traca (sempre estan a punt per a fer soroll)

Excursió a Núria Sortida homenatge a les Professores de Manualitats

Ara que el curs ja s'acaba
farem una passejada
i omplirem dos autocars
de jovent i jubilats.

Anirem a Núria, a la Vall,
a pujar amb barca o cavall,
o telefèric o a peu,
muntcu-bo tot com vulgueu!

Veiem neu, collim fiores,
fins ens comprem samarretes;
a l'olla posem el cap
quan ja a la Verge hem pregat.

El riu Túria ha estat desviat cap als afores de la ciutat i en la seva llera s'hi ha plantat, en alguns trams, bonics jardins (escara queden molts espais per ajardinar en aquesta ciutat). A la nit, uns quants valents han sortit per a veure el Palau de les Arts, tot il·luminat. Els hi ha agradat força.

Avui diumenge, després d'esmorzar i haver assistit a la Missa, ens arribem a l'Albufera per a fer una passejada en barca. Sembla que estiguem al mar, però aquí no hi ha onades. Ha estat molt divertit! A la tarda, a peu, anem a visitar la Ciutat de les Arts i de les Ciències, com també l'Hemisfèric. Quina gran obra que ha dut a terme l'arquitecte Calatrava! Ens hem quedat admirats i bocabadats!

Ja és dilluns i ens acomiadem de València per anar a Manises on visitarem una fàbrica de ceràmica. Ens han ensenyat com es fabrica la terrissa i, naturalment, tots a comprar!

Posem la directa cap a Sant Carles de la Ràpita on fem un dinar gegantí (massa menjar, senyors!) hem de fer una passejada per la vila per tal de païr una mica. Després, sí, cap a Barcelona.

Tres dies! Han passat volant!

En arribar a Horta ens acomiadem fins a la pròxima!

Pilar Martí

Després fem marxa enrera
a dintre del Cremallera.
Anem a fer un bon dinar
amb Cava per acabar.

El discurs de la Presidenta
A les «profes» molt bé «cents»
Què seria l'Entitat
sense les Manualitats?

Tot pensant amb l'exposició
acabem eixa excursió.
Bon Sant Lluís! Bon estiu!
Aquí als Lluisos sempre ens teniu!

Roda Soques

Dinar a l'hotel de Ribes, 1/6/2002

Excursió de fi de curs de Manualitats, Ribes
(Foto Josep Puigbo)

Pensa

Un esquadre de 15 soldats ha de creuar

un riu profund i ample. L'única manera de passar és requisar una barca de rem, propietat de dos nois. La barca només pot aguantar el pes de dues persones. Com ho faran per creuar tots?

Endevinalles

- (1) Què fan, el gener, sis gats dalt d'una teulada?
- (2) En quin lloc d'Espanya els homes gasten menys salut?
- (3) Havent-hi tantes fàbriques de calçat a Espanya, d'on dirieu que gasta les sabates el president Aznar?
- (4) Quin nom i cognom canvien del tot en traduir-se al castellà?
- (5) Quina és la pampa que no coneixen a l'Argentina?
- (6) Què és allò que la gent diu que és fresc quan més calent és?
- (7) Tinc les potes llargues, tinc el bec molt llarg, casa meua és feta dalt del campanar.

Notícies

Els cocodrils actuals, tot i ser animals temibles, no són no l'ombra dels avantpassats que van viure fa 110 milions d'anys. Aquest és el cas del *Sarcosuchus imperator*, un cocodríl tan llarg com un autobús, que probablement menjava dinosaures. Una investigació paleontològica de la Universitat de Chicago donada a conèixer fa molt poc per la revista *Science*, ha localitzat a Nigèria, restes fossilitzades del cap i altres parts de l'esquelet de cocodrils gegants. El *Sarcosuchus* feia uns dotze a quatre metres de llarg i vuit tones de pes.

Cassiopea

«Ei havia una vegada una reina molt bonica... era una de les persones més boniques del món. Es deia Cassiopea.

No li agradava que les altres dones fossin belles. Era molt presumida. Deia que ella era més bella que les brillants estrelles del cel

A la gent no els quedia gens bé la Cassiopea!

Van dir als déus que se l'emportessin i la castigassin.

I així es va fer. La van posar enmig de les estrelles.

Allà la podem veure cada nit.

Això ens recorda que no hem de ser presumits. Cada persona és diferent.

El Català, mare de totes les llengües

Alemany

Kafen xixos i fan traus. Un cranc va caure sobre una brasa grossa. Saben si el gotim verd fa les oques grasses? Jo et flic, que floc de duu. Ja vol préssecs grocs?

El mal de fetge engreixa el metge. Elàstics blaus fan fàstic si es mullen i es taquen.

Anglès

L'àner ha mort sense haver-hi hagut espeternec. No es toquin ni es moquin.

Mai no estic tip de bescurts. L'oncle broda a la moda. Mai cap gec no em fa sacsons. No pot haver-hi hagut mai vi en aquest got.

El got donem-lo al xicot que s'ha cruspit el torró perquè no xerri

Xinès

Tinc tanta sang que a les sínc tinc son

Francès

Un bon jornal fa de bon suar

Rus

Aquesta estufa fa tuf d'aiguanaf

ATENCIÓ!

Proposem per al mes de desembre una exposició de col·leccions.

Feu-nos saber amb quin material podem comptar.

Tot col·leccionista hi serà admès.

Connecteu amb algú de la Junta: Carme, Maria, Dora, Núria, Josefina...

Nit de Lluna amb Gats

Els dies 1 i 2 de juny els més petits del Grup de Teatre, ens han representat una obra obra de Fernando G. Tejeda, traduïda al català per Dora Serra i titulada Nit de Lluna amb Gats. La comèdia és una fantasia dedicada al públic infantil però que també poden mirar-se-la els grans i rumore'n les conseqüències. La Lluna, com a persona, tot parlant amb els humans només poden veure-la aquells que tenen una llumeta de fantasia i d'illúsió en aquest món, massa materialitzat. El pretensió, l'orgullós, el que no sap somniar es perd l'alegria que donen les petites coses: l'amistat desinteressada, l'estimació per a tot el que ens rodeja...

Una colla de nens i nenes d'edat compreses entre els vuit i els onze anys han sabut memoritzar una comèdia de quasi una hora i mitja de duració i han sabut interpretar molt bé els papers corresponents. La Cristina Arcaya, una noia del grup del Mitjàns, amb molta empenya, els ha sabut preparar amb força traça.

En homenatge a tots els actors i actrius, us posem la llista dels seus respectius noms, per ordre d'aparició en escena:

El grup infantil de Teatre "Nit de Lluna amb gats"

Alex Simón; Anna Ferret; Sandra Brackó; Judith Saura; Júlia Escuriola; Alex Palazon; Vanesa Sierra; Neus Lechuga; Adrià Giralt; Anna Mañas; i Xavier Brackó.

Felicitats a tots i per molts anys! Vosaltres sou el futur del nostre teatre!

Dora Serra

Mary Poppins

Aquest any sí que l'hem feta grossa! Hem posat en escena la famosa pel·lícula Mary Poppins. Quina feina! Quantes hores de preparació! Quants assajos! Però, sobretot, quina unitat entre tots els que d'una manera o altra hi han col·laborat! Com a pal de paller, la Teresa, que tot ho vigila però deixa fer. En Francesc, la part tècnica: música, llums, decorats, efectes especials... tothom s'hi ha vist en cor de fer alguna cosa; un canó que feia un soroll molt fort i espantava els més petits; fer volar la Mary Poppins i el banquer que es mor d'un atac de riure; uns cavallets que fan volar la imaginació; coreografies per als grans i per als

menuts; maquillatges per a tots; vestuaris adients; fer volar estels; càmeres de vídeo i fotografies per tenir-ne un record; vendre entrades; fer cartells... Tot el personal del Centre i de fora del Centre s'hi ha abocat perquè tot sortís bé, malgrat algun contratemps d'indole personal.

L'esforç va tenir la seva recompensa: el teatre es va omplir de dalt a baix i el que és més important, l'amistat, les games de fer coses pel plaer de fer-les.

Espero que aquesta nova etapa duri molts anys amb aquest esperit.

Maria Franquesa

Mary Poppins. 15,16 juny 2002 (Foto: Pere Solé)

Immaculada Martí i Risco (Xiti) Sòcia n° 67 Nascuda 9/12/1928

La nostra entrevistada és coneguda pel sobrenom de Xiti. No n'hi ha cap més amb aquest nom, i tots sabem que és la dona d'en Lluís Homar i Gibert, al qual veiem en les obres teatrals dels Llaisos, sempre fent d'avi. En canvi, la Xiti, només ve a fer d'espectadora. Concretant sobre el seu nom autèntic, ella mateixa ens en parlarà:

Xiti = L'any 1950 que vaig viatjar a Roma, vaig tenir problemes a l'hora de treure'm el passaport perquè jo acostumava a signar «Conchita» i el guàrdia va veure que no coincidia amb el certificat de la partida de naixement en el qual constava com a Immaculada Concepció. Em vaig veure obligada a tornar a fer totes les gestions pertinents de treure permisos i omplir paperassa i anar i venir de la Plaça d'Espanya fins a Horta, que costava suor i llàgrimes traslladar-se amb tramvies que funcionaven a tres quarts de quinze... Us penseu que em van donar el permís? Doncs no! Com que només tenia 21 anys i la majoria d'edat, per les dones, no era fins als 25, vaig haver de portar l'autorització materna per poder sortir d'Espanya. A la tercera va la venguda!... Em vaig acostumar a signar amb el nom sencer de Immaculada Concepció fins molts anys després que les normes van començar a ser menys dràstiques.

Dora = Amb el teu permís et dirim Xiti. Ara ens pots dir on vas néixer?

Xiti = Al carrer Provença 266, 4rt 1a, entre Rambla de Catalunya i Balmes. Aquell carrer Balmes era desastrat perquè hi passava el tren de Sarrià, desobert. Tot era fum, poder i soroll. No van cobrir el carrer i soterrar el tren fins a la inauguració de la gran Exposició Internacional de l'any 1928. El primer semafor de Barcelona el van col·locar a la cantonada de Provença-Balmes.

Dora = Quan vas conèixer el barri d'Horta?

Xiti = Des de ben menuda. Els pares tenien casa al carrer Campoamor, 42 on venien a passar l'estiu. Es en començar la guerra del 36 que ens traslladem a Horta perquè no estava permès a ningú tenir dues vivendes. La mare va escollir quedar-se a Horta, més apartat dels bombardeigs que assolaven la ciutat. Aquí vaig conèixer la família Toboso, els Matute, els Mata, els Rousse, els Goberna, els Jové, els Mendader, els Vallis-Funzañilles i tot una colla de famílies que encara podem trobar per Horta.

Dora = Ereu molta colla de família?

Xiti = Erem cinc germans. El gran, en Manuel que encara es va veure implicat en la guerra: va ser de la «quinta del biberó» i en va passar de tots colors, el pobre! Els altres germans eren més joves: la Maria del Àngels, que ha estat molts anys mestra de matemàtiques a l'Escola de les Dominiques de Campoamor. Seguí en Josep Maria, que li deien en Pepis, primer els companys de l'equip de bàsquet de la Parròquia, i després tothom. L'altre germà, l'Antoni, era conegut pel sobrenom de Tbi, que en anglès vol dir joguina, el noi d'Horta. Aquest sobrenom li van posar els companys del Tennis i fins el doctor Trens l'anomenava així en un dels seus versos:

Renat, manot, quin noi, és aquest Tbi!

Dora = Per què li deien El noi d'Horta?

Xiti = Perquè era l'únic de la família que hi havia nascut, durant l'estiu, el setembre del 1928.

Dora = On anaves a escola?

Xiti = Jo, igual que la meua germana, havia començat a les Concepcionistes, on vaig tornar després de la guerra, i els meus germans als Jesuïtes; però mentre visquérem a Horta tots vam anar a l'Escola de les senyoretes Erules. En dues sales ens encabien a més de cent criatures, nois i noies de totes les edats, des del sis anys fins als quinze o setze. Les dues germanes, Laura i Pilar, s'apanyaven amb nois i noies i la senyoreta Quimeteta Sala tenia cura dels més petits als qual ensenyava les beceroles. Nosaltres aprenguérem una mica de totes les assignatures, fins una mica d'anglès vaig aprendre! «*Hiir is this? This is a pencil... this is a paper...*» va ser un temps d'infantesa molt bonic, malgrat els contratemps de la guerra. Els infants érem feliços i ens ho passàvem bé de qualsevol manera. Tenim més llibertat que mai! Els grans ja passaven prou angúnies i maldecaps, que nosaltres no compartim. Recordo haver anat de l'escola fins al casal de Les Heures, amb la filla dels posters de can Gallard, i recórrer totes aquelles grans dependències, i tornar cap a casa tota sola després de dues o tres hores. Ningú no em va renyar perquè ni tan sols havien notat la meua absència! També vaig conèixer les dependències i jardins del Laberint, gràcies a la nenes Perellada, filles d'un dels masovers, un avlador de la zona republicana. Aquelles nenes van ser enviades cap a Rússia formant part dels coneguts grups «els nens de la guerra». Mai més no les he tornades a veure, tot i que vaig saber que retornaren amb aquell famós vaixell que allà pels anys seixanta atracà al port de Barcelona.

Com he dit, en acabar la guerra tornem al pis del carrer Provença i a les antigues escoles, però, malauradament, el pare va morir de càncer a l'abril del 1940 i els problemes familiars es fan notar, obligant a tancar una casa i quedar-nos definitivament a Horta. M'incorporo novament a l'Escola de les Eroles i passo després a l'Escola de Comerç de Barcelona per fer la carrera de Peritatge Mercantil.

Dora = Ah, sí? Vas treballar com a pèrit mercantil?

Xití = Mai no he pogut exercir la meua carrera! La mare em va fer quedar a casa, perquè tant ella com la tia, patien del cor i no podien fer esforços. Necessitaven que algú les atengués, sobretot la tia. Com que ja treballaven els meus germans i la meua germana, l'economia familiar estava salvada. Jo m'havia de quedar a ajudar a portar la casa, a fer d'auxiliar de mestressa, aquesta tasca que encara se'n diu pejorativament «sus labores».

Dora = Parla'ns de les teves activitats fora de casa.

Xití = Passo al llistat de l'Aspirantat d'Acció Catòlica, l'any 1940, amb mossèn Codinach com a coordinador. La primera delegada de les notes va ser la Magdalena Serlavós; després la Maria Caminal que en morir la seva mare va plegar i va ocupar el càrrec la meua germana. El nostre lloc d'esbarjo era el local que li deïem «El Ciu». El dia 5/10/1941 faig comèdia per primera vegada als Lluïsos (abans havia actuat en un festival organitzat pel Tennis, l'any 1934). Representem la comèdia «Las Mentrosillas». Ens va dirigir en Paco Tuboso. Cada any, per la festa de la Puríssima, actuàvem tot Folenç femení. Representem «Las figuras del Pescador» (en castellà) i «Deu noies per casar» (també en castellà; «Diez muchachos para casar»). El 1942 surto en una altra obra: «La Sulimna»; el 1944 «La Copuzeta vermella» (encara en castellà); el 1946 estrenem, noies totes: «La Santa Virreina». Quan comencen les representacions de *La Passió* en Paco em vol donar el paper de Mossa de Caifàs, però la mare me'n va privar: calia estudiar i ajudar a casa! Res de teatre! En acabar els estudis puc aconseguir el permís matern per formar part de l'Orfeó Montserratí en el qual vaig cantar fins que es va dissoldre el grup.

Dora = Escoltant les teves explicacions ja no cal que et preguntí si venies sovint pels Lluïsos. Ja veiem que sí que hi tenies contacte i forat! Fins trobes parella amb un dels nostres socis més antics?

Xití = Ens coneixiem des de la infantesa. Ens casem el 1956 i encara que vivim sols, jo segueixo ocupant-me de la tia i ajudant la mare. Fins cinc anys després no comencen a venir fills: 1961 neix la Imma-

culada; 1962, en Lluís Manuel; 1963 la Maria Àngels; 1965 la Mercè; 1968 l'Oriol; 1970 la Núria.

Dora = I ja està?

Xití = Avui dia vivim el matrimoni solets, encara que quan ens reunim omplim una taula de 24 comensals, de moment. Tenim 10 nets i cap besnet. Ara tinc temps per anar a fer gimnàstica cada dimarts i dijous als Lluïsos. També tenim temps per anar a les excursions que s'organitzen cada mes. Fins m'apunto a fer de cuinera en les festes de la Gastronomia. Com que som afeccionats a la música clàssica, fa anys que tenim un abonament al Liceu i hi anem sempre que les circumstàncies ens ho permeten.

Dora = Bé, vaja! Que saps aprofitar bé el temps! Si vols dir alguna cosa per concloure aquesta entrevista, tens la paraula.

Xití = Trobo molt bé totes les acnacions que es duen a terme. Trobo que la Carme és una excel·lent presidenta i que tot l'equip que l'acompanya té molt bona voluntat i força encert per a projectar i dur a terme una quantitat de coses que donen molta vida a la Casa: exposicions (va ser molt maca la de records antics), manualitats, teatre, ballets, fotografia, jocs, excursions i dinars i sòpans col·lectius... Els Lluïsos és la Casa pairal de tots els socis i s'hi està molt bé!

Dora = M'agraden aquests elogis! Ens donen optimitisme i ganes de seguir endavant. Gràcies!

Dora Serra
23/6/2002

Orfeó Laudate a l'escenari dels Lluïsos
Benedicció de la Sempera, festival

Llegit als diaris aquest segon trimestre del 2002:

Abril-2002

Ricard Salvat recupera Espriu amb 'Ronda de mort a Sinera'. Els hospitals van atendre més de dues mil dones maltractades l'any passat.

Barcelona tornarà a tenir fanals de gas als carrers. L'enllumenat elèctric serà substituït per 53 fanals en dues places i els carrers del voltant del barri Gòtic. Els fanals de gas van desaparèixer dels carrers de la ciutat l'any 1966. Fins llavors, els fanalers de la companyia del gas s'encarregaven cada nit d'encendre'ls i apagar-los.

L'edifici del carrer Llíbia de Barcelona que acull el centre d'atenció primària (CAP) Horta necessita reformes urgents per deficiències en el sistema de ventilació i de renovació de l'aire. Les obres començaran d'aquí a un mes. L'edifici va ser dissenyat inicialment com a parc de bombers, però finalment s'hi va ubicar un centre sanitari. Altres instal·lacions de Pedifit, com ara dos ascensors, també són inadequades per a l'activitat i el volum de pacients diaris que suporta aquest CAP. Els treballadors han patit mals de cap, còssor als ulls, marejos, somnolència, conjuntivitis... Trastorns lleus o moderats que estarien causats per l'aire viciat.

Un mossos denuncia que li van prohibir fer controls d'alcoholèmia a Tàrragona. Afirmar que hi havia un acord per no fer tests prop de l'acadèmia militar.

El Govern Central diu que l'octubre del 2001 va conèixer comptes opacs del BBVA.

Per primera vegada després de 25 anys, Maria del Mar Bonet no arribarà a la plaça del Rei aquest estiu dins el Grec.

Les obres d'ampliació de la línia 5 del metro començaran l'any que ve. La prolongació entrarà en servei a principis del 2006.

Clos es proposa recuperar el diàleg amb el moviment veïnal a un any de les eleccions.

Els funcionaris podran reduir la jornada per cuidar els fills petits. La mesura preveu disminuir un terç de les hores reles mentre es crien.

En Teo fa vint-i-cinc anys amb més de 5 milions d'exemplars venuts a tot el món. El pel·l·le més famós de la literatura infantil, conegut per tots amb el nom de Teo, celebra el seu 25è aniversari amb més de cinc milions d'exemplars venuts a tot el món i després d'haver-se traduït a un total de 19 idiomes. En Teo va néixer l'any 1977 de la mà d'Asun Esteban, Carlota Goyta i Anna Vidal, sota el pseudònim de Violeta Denou.

Una avioneta fa revirar a Milà el pànic de les Torres Bessones. L'impacte d'un aparell contra un edifici fa tres morts.

El cardenal de Nova York demana perdó per l'afar dels abusos sexuals.

Una dona mata a trets el seu marit després d'una forta discussió a Granada.

Barcelona recupera els històrics jardins Laribal de Montjuïc. S'estenen des de la Fundació Miró fins al Teatre Grec.

El fiscal anticorrupció destaca una trama de narcotràfic i blanqueig de diners en el cas BBVA.

Un exalumne mata 17 persones en un institut a l'est d'Alemanya.

Anna Lizaran explica contes de Carme Solé i Vendrell. La segona sessió de Contacontes que organitza la llibreria del Teatre Nacional de Catalunya.

Un nou sistema informàtic permetrà avisar al mòbil dels pares quan els fills falten a escola.

Mai-2002

Botin acomiadarà el 10% de la plantilla de l'PSCH. Acord per enderrocar el mur que envolta l'illa del seminari de Barcelona.

Àlex Crivillé «Ara és el moment de deixar les motos». Els comercis ignoren la llei que impedeix vendre alcohol a menors.

El tramvia farà desaparèixer el monument als Caiguts de la Diagonal.

Un de cada quatre nens del món creix en la pobresa absoluta.

Mort Xavier Montsalvatge, el compositor català més internacional.

Les persones que van ser alletades són més llestes. Fonts del BBVA van assegurar que el finançament de la campanya electoral del president de Venècia, Hugo Chávez, «no es va fer per aconseguir res a canvi». Israel posa fi a 38 dies de setge a la Basílica de la Nativitat i es retira de Betlem.

Mor als 94 anys el llegendari «capo» mafios Joe Bonanno.

El bisbat de Bilbao admet que va fer servir l'estructura del BBVA al paradís de Jersey.

Segon suïcida d'un sacerdot acusat d'abusos sexuals a menors als EUA.

Mor Laszlo Kubala.

La gent gran reclama una solució definitiva a les pensions més baixes.

L'acomodament impropedient anirà a l'alça sense els salaris de tramitació.

Floquet de Neu supera amb èxit una intervenció de cataractes. A més a més de l'operació de cataractes, l'equip veterinari ha dut a terme també una revisió periòdica que ha consistit en l'obtenció de biòpsies, així com en la realització d'una analítica general i de dos exàmens, l'un urològic i l'altre dental. Tot i que caldrà esperar uns dies fins a disposar de les mostres de les biòpsies, els especialistes consideren que no s'ha reproduït el càncer de pell operat el setembre passat. Sanitat prohibirà fumar al taxi.

Juny-2002

El govern central, irritat amb els bisbes bascos, convoca el nunci del Vaticà.

L'edifici del carrer Eduard Toda del barri d'Horta de Barcelona que va caure el 29 de gener ja s'està reconstruint.

Augmenta la pressió del PP perquè el Vaticà desautoritzi la pastoral dels bisbes bascos.

Arquebisbat crispat: Juny 2002: 3.357 firmes contra la

gestió del caudanal. Febrer 2002: 2.007 firmes contra la falta de diàleg de l'arquebisbe. Febrer del 2002: El bisbat contracta i amanca que disposa de 800 firmes a favor de Ricard Maria Carles i el bisbe auxiliar Josep Angel Sáiz Meneses. Desembre 2001: 565 firmes recollides per Som Església contra el tarannà conservador del bisbe. Desembre 2001: 229 capellans signen una carta que reclama al bisbe un govern més obert i dialogant de l'arquebisbe.

La càmara Mundial per l'alimentació (FAO) acaba sense cap decisió concreta per combatre la fam. La clausura s'avança dues hores pel Mundial de futbol.

29 de juny. Vaga general. Gairebé mig milió de persones (20.000, segons el govern central) es congreguen al passeig de Gràcia

Valdecasas diu que al passeig de Gràcia hi caben un màxim de 30.000 persones

Comencen les obres de la línia 9 del metro, la més llarga d'Europa

Analistes financers i polítics veuen imminent la paritat euro-dòlar

La jutge atribueix a Botín 138 delictes per les cessions de crèdit

Una auditoria revela ingressos falsos a Xerox de 3.009 milions

Per cert, «encara» no han trobat Bin Laden.

Josep Magrans i Breu

EL SOCI ESCRIU

La nostra sòcia Fe Ferré Ferratè, a més de ser metgessa (fa temps que no ens dona consells mèdics), també és poeta. L'any passat va guanyar el tercer premi de poesia, Mateu Jané - Montserrat Pujol, organitzat a Molins de Rei. Aquest any ha quedat en tercer lloc de Finalistes del concurs de les lletres de la vila de Corbera 2002. Serà un plaer per a tots els socis el poder llegir les seves obres. Avui us transcrivim la d'enguany i deixem l'altre treball per al pròxim butlletí 73

UN SOLC A LA TERRA

Probablement, un dia,
gravaré un solc a la terra
que em parli d'eternitat.
El dibuixaré gestant,
i el seu ventre serà ple
d'un entramat de silencis.
Llavores, potser, el meu clam
serà comprès.
Serà pres com un infant
en braços...
i el seu sentit passat de cor a cor,
en silenci...
Deixaré passar les hores
escolant-se com un rosari d'anells
per entre els dits de les meves mans,
com la sorra de la platja
jugant a fer dibuixos amb l'aigua.
I jo seré, com l'aigua, eterna
i al meu solc hi haurà el recer
per a l'ombra de la lluna.
Probablement, un dia
els meus ulls podran mirar
sense por de la tenebra.
Restaran oberts com finestres
de bat a bat, a un horitzó
que dibuixaré ple de silencis.
Llavores, potser, el meu plor
serà comprès.
Serà pres com un nadó
abraçat...
i el seu sentit farà un solc a la terra,
en silenci...

Fe Ferré

Visita a un taller de ceràmica a Manises

(La nostra sòcia Margarida Ferratè, professora de Manualitats en la secció de ceràmica, es va entusiasmar tan en la visita feta a Manises, durant l'excursió a València, que no pot resistir la temptació de parlar-nos-en.)

Dilluns dia 20/5/02 diem adéu a la ciutat de València i ens dirigim a Manises, una petita població situada a pocs quilòmetres de la capital, a la dreta del riu Túria.

La principal i més important indústria de la població és la ceràmica artesana. Aquesta ocupació es troba documentada des dels segles XIV al XVI.

Són destacables els reflexos metàl·lics i el color blau que donen a aquesta ceràmica el renom que té arreu del món.

Molts dels edificis del poble tenen les seves façanes amb mosaics que representen escenes de la vida quotidiana.

Visitem un taller. Primer ens encantem amb les peces que, a la botiga, ofereixen al públic. Passem després a l'obra, de primer a la sala d'empenyar, és a dir, on omplen els molins d'escaiola amb el fang líquid. Aquests molins absorbeixen la humitat del fang que es va solidificant. Després es buiden del fang sobrant i es desmolla la peça. Aquesta peça passa a una altra sala on, a mà, es poleix de les impureses que pot tenir el motlle, i es deixa assecar completament. Un cop seca, es cou en un forn especial i a temperatura molt alta. D'aquest procediment se'n diu bescuitat («bizcochado»). Ja freda la peça, es pinta a mà amb els motlins i colors triats. Es deixa assecar i es banya amb un vernís especial. Es cou novament i un cop freda, ja la tenim llesta.

És interessant veure treballar als obrers. Cadascú té una feina: uns omplen molins, altres enfornen, altres pinten... I nosaltres ens meravellem amb les peces que surten del taller.

Margarida Ferratè

Preparació de ceràmica en un taller de Manises
(Foto: Margarida Ferratè)

EL RACÓ DELS LLUIÇOS

La fotografia publicada al BUTLLETÍ anterior (núm. 71, gener 2002) es troba al bar, on hi ha la màquina dels dards. La foto és la caixa on es posen les monedes per jugar.

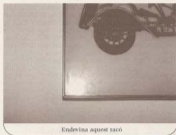
El guanyador ha estat: **Judith Saura.**

Endevineu ara el racó que us presentem en aquest número i poseu, com sempre, les respostes dins de la capsa que trobareu al bar, una butlleta per concursant.

El premi: un rodet fotogràfic.

Hi ha hagut moltes butlletes repetides dels mateixos concursants. Només se'n pot posar una. El que en posi de repetides serà desqualificat.

Aquesta vegada passa, però la pròxima no!

Endevina aquest racó

ESCACS

Peona i peó

Hem pres part en el Campionat de Catalunya, femení d'individuals, en les tres categories (18 - 16 i 14 anys respectivament) que es va jugar a Sort durant la Setmana Santa, i les campiones de cada categoria han estat les nostres noies: Sub.18 = Clara Orriols; Sub. 16 = Iria Vela; Sub. 14 = Berta Pagès.

Hurra! Hurra!

En el campionat de Catalunya, per equips, celebrat a l'Espluga de Francolí els dies 25 i 26/3/2002, van aconseguir el primer lloc en la categoria Sub. 12, el nostre equip A:

Héctor Vela, Héctor Mestre, Daniel Garcia i Arnau Orriols.

El tercer lloc també va ser per als nostres jugadors de l'equip B:

Oscar Garcia, Carla Marín, David Canut, Ferran Alonso i Marc Guardiola.

En la categoria Sub. 14 vàrem quedar tercers amb l'equip de:

Berta Pagès, Quim Romo, Joan Regidor, Laura Capellades i Rubén Hernández.

Ha quedat campiona d'Espanya la Selecció Catalana de Cadets (Sub. 16). En aquesta selecció hi juguen dues noies nostres, la Berta i la Iria que, per tant, rebran els honors de campiones.

Aquest mes de juliol aniran a Formigal (Osca), vuit Peones i cinc Peons, a prendre part en el campionat d'Espanya sub. 10/ sub. 18.

Esperem aconseguir més guardons. Ja en parlarem en el pròxim Butlletí

Pep Meléndres

TENNIS TAULA

Resum final de la temporada

Malgrat haver tingut un començament irregular, la nota final de la temporada ha estat superior de la que ens havíem fixat.

En la 1ª Divisió Nacional hem aconseguït un 5è lloc, el que millora la nostra classificació d'aquests últims anys.

En la 2ª Divisió Nacional, després de tretze victòries consecutives, malgrat el mal començament que vam patir, hem aconseguït el campionat del nostre grup. No hem ascendit de categoria pel fet de tenir ja, un equip en 1ª nacional.

Dels dos equips de Veterans, destaquem que un ha

pujat de categoria sense perdre ni un sol partit en tota la temporada. En la prova de dobles, el Campionat de Catalunya.

Està previst que un dels nostres jugadors Veterans participi en el Campionat del Món a Lucerna.

El nostre company Josep Mª Miró ha estat incitat com a Jutge Arbitre en els campionats del Món que es disputaran a Tbilisi.

Es va personar a la nostra Entitat el president de la Federació Catalana de Tennis Taula, durant la disputa d'un dels nostres partits. En acabat, es va fer present d'una Làmina al nostre President de la Secció, senyor Josep Magrans.

Va d'Euros

Els xecs en euros (€)

Als xecs bancaris apareix impresa l'expressió euros seguida d'una ratlla per col·locar-hi al damunt la quantitat que vulguem. En un xec, les fórmules més recomanades per expressar una quantitat amb cèntims són:

"Pagareu per aquest xec a qui el porti / al portador

€ / Euros quaranta-cinc amb / i vint-i-set cèntims"

També podem usar l'abreviatura EUR, acceptada per l'Organització Internacional, escrit sempre en majúscula i sense punts.

Si hem d'escriure amb milions, podem posar 1M€ o bé: 1MEUR (UN MILIÓ D'EUROS)

Ara bé, en altres documents en què la paraula euro apareix després de la quantitat corresponent, la manera d'expressar els euros amb fraccions és "quaranta-cinc euros amb / i vint-i-set cèntims"

Fel que fa al mot cèntim, es pot abreviar per ct. (s'escriu amb minúscules i un punt final) l'abreviatura ct. és invariable i no caldrà afegir s en el plural.

Com hem de pronunciar la paraula euro?

En la llengua oral hem de tenir en compte les diferències fonètiques derivades de la diversitat dialectal del català, que afecten les vocals d'aquest mot.

Així, en el cas del català central, la e es pronuncia oberta (com la de cònsol) i la o final es pronuncia u (com la paraula duru, que pronunciem duru); és a dir, en català central el mot euro (en plural euros) es pronuncia euru (en plural eurus)

En canvi, en català nord-occidental (Lleida i part de Tarragona) la e es pronuncia tancada i la o final es pronuncia oc és a dir: éuro en singular i éurus en plural.

(Exret de la Direcció General de Política Lingüística)

RACÓ INFANTIL / SOLUCIONS

(del joc *Pensa*) Passen els dos nois i torna un de sol; passa un noi i el soldat; torna un noi; repeteix l'acció fins al soldat número 15

Endevinalles

- (1) Mitiya dotzena
- (2) A Guipúscoa. Allí tots temen basques.
- (3) De la sola
- (4) Juli Verd, que en castellà és Pere Gil
- (5) La pampa-lluga
- (6) Els ous
- (7) La cigonya

Escola de Bitlles

CLUB DE BITLLES SIURANENC D'HORTA

Vols aprendre a jugar a Bitlles Catalanes?

Si has nascut entre els anys 1967 i 1994

Inscriu-te

d'octubre a juny amb l'entrenament dels
dissabtes de cada mes de 10 a 12 del matí a l'escola mare nostrum
C. Salas s/n (Hong)

Més informació: Telèfon 93 420 92 28 (de 10 a 22 hores)
e-mail: toribole@hotmail.com

Club de Bitlles Siuranenc d'Horta

C/ Pels i Còrtes 7-8
08011 Sant Joan de Vilatorrada
Tel. 93 420 92 28

CAMPIONAT DE CATALUNYA 2002
AMPOSTA - 9 DE JUNY

DAVID BASCO I LARA
CAMPIÓ INFANTIL

ANDREU ALAMILLO I GONZÁLEZ
SOTS-CAMPIÓ CADET

ORIO ORELLANA (Escola Mare Nostrum)
TERCER CLASSIFICAT SENJARE

FELICITATS A TOTS!!!!

Rams de núvia i art floral

*Assortiment de plantes
d'interior i exterior*

Jardineria

Lliurament a domicili

C/ Dante Alighieri, 73
Tel. 63 429 95 45
08032 BARCELONA

Ajuntament de Barcelona

Dic. VII Horta-Guinardó

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Direcció General d'Acció Cívica